

Хараство гліны

«Гараднянскім кірмашом» завяршыўся ў Столінскім раёне пленэр ганчароў

Рынька, мамзель, макотра, банька, поляк, паўадзінец, спарыш – такія каларытныя назвы ў розных відаў посуду, што ствараюць ганчары вёскі Гарадня Столінскага раёна. Да цяперашняга часу ганчарная справа захоўвае тут сваю аўтэнтычнасць, бо сакрэты апрацоўкі гліны і мастацкія прыёмы перадаюцца з пакалення ў пакаленне.

У мінулую нядзелю Гарадня, якая вядома сваім промыслам яшчэ з пачатку XVI стагоддзя, стала цэнтрам прыцягнення шматлікіх гасцей. Тут цэлы тыдзень праходзіў Міжнародны пленэр ганчароў, які па традыцыі завяршыўся святам «Гараднянскі кірмаш».

Трэба адзначыць, што ўпершыню ганчарны пленэр адбыўся ў 2008 годзе з мэтай прыцягнення ўвагі грамадскасці да праблемы захавання і падтрымкі ўнікальнага ганчарнага рамяства.

У VII Міжнародным пленэры ганчароў прымалі ўдзел больш за 20 майстроў керамікі, якія валодаюць тэхналагічнымі і мастацкімі прыёмамі вырабу дробнай пластыкі і ганчарства, а таксама займаюцца адраджэннем і

развіццём ганчарнага промыслу. Ганчары ў Гарадню прыехалі з розных гарадоў Беларусі, а таксама Расіі. Падчас пленэру керамісты абменьваліся вопытам, праводзілі майстар-класы, выставы. Адбыліся цікавыя творчыя сустрэчы, ушанаванні патомных ганчароў вёскі Гарадня.

На свяце «Гараднянскі кірмаш» падвялі вынікі пленэра, узнагародзілі яго таленавітых удзельнікаў. На кірмашы можна было пазнаёміцца з майстрамі, пабачыць вырабы, створаныя імі на працягу тыдня, і набыць сувеніры. Праўда, свае карэктывы ў праграму свята ўнёс дождж, таму керамісты і рамеснікі размясціліся не на вуліцы, як гэта было звычайна, а ў памяшканні мясцовага Цэнтра ганчарства.

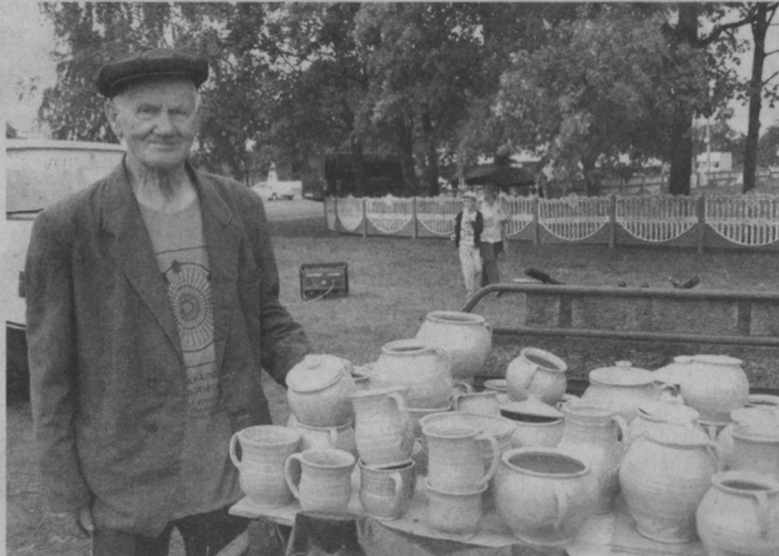

Тым не менш, паглядзець было на што – ганчары паказалі свае адметныя працы. Кожная з іх нібыта маленькі цуд, які дзякуючы прыроднаму матэрыялу, ганчарнаму колу, фантазіі, цяплу рук аўтара, агню набыў непаўторныя

рысы. Так, сапраўды, у гатовых вырабах бачны стыль ганчара. Напрыклад, традыцыйныя гаршкі з Гарадноў адрозніваюцца ад іншых – яны жоўтага і зеленаватага колеру, простаў шаравіднай формы. У многіх дамах на Палессі

яшчэ можна знайсці такія гаршкі, жбаны, глечыкі, міскі, бо іх у мінулыя часы прадавалі як на кірмашах у Пінску, так і па вёсках. Ганчары з Гарадноў з цэлым возам посуду, як успамінаў у адным са сваіх матэрыялаў пісьменнік

сама займаюцца адраджэннем і цовага Цэнтра ганчарства.

Рыгору Кавалька больш за 80 гадоў, і ён да гэтага часу займаецца ганчарствам! Гэта адзін са старэйшых захавальнікаў промыслу вёскі Гарадная

аўтара, агню набыў непаўторныя мы. У многіх дамах на Палессі

Маладое пакаленне ганчароў – браты Іван і Сяргей Шэлесты. Хлопцы родам з Гарадной, але цяпер жывуць і працуюць у Пінску.

са сваіх матэрыялаў пісьменнік і журналіст Мікалай Елянеўскі, былі жаданымі гасцямі ў сёлах, а іх вырабы – галоўнымі ў любой хаце. Сапраўды, цяжка ўявіць нешта больш смачнае, чым каша ці суп, прыгатаваныя ў гліняным гаршку ў печы!

Сучасныя маладыя ганчары, безумоўна, развіваюцца ў любімай справе – працуюць з разнастайнымі колерамі і формамі. Гаршкі, вазы, талеркі, кубкі, сувеніры і нават упрыгожванні з гліны цяпер можна знайсці на любы густ. Самае важнае, што старадаўні промысел захоўваецца, і ўсё больш людзей аддаюць перавагу экалагічнаму глінянаму посуду.

Наталля МІЛЕЎСКАЯ,
Столінскі раён
Фота аўтара